

Miljøverndepartementet
Postboks 8013 Dep.
0030 OSLO

Høringsuttalelse til NOU 2003:14 Bedre kommunal og regional planlegging etter plan- og bygningsloven.

Det vises til Miljøverndepartementets høringsbrev av 20 mai 2003 med ønske om tilbakemelding til planlovutvalgets utredning med lovforslag.

Vi viser også til Statnetts uttalelse av 02.07.01 til utvalgets første delutredning (NOU 2001:7).

Innledning:

Statnett har som systemansvarlig nettselskap ansvaret for å koordinere produksjon og forbruk i kraftsystemet slik at det er balanse mellom tilgang til elektrisitet og forbruk til enhver tid. Statnett eier og driver derfor store deler av det norske sentralnettet og den norske delen av ledninger og sjøkabler til utlandet.

Vedrørende Statnetts oppgaver og ansvar forøvrig, samt planlegging av ledningsnettet viser vi til høringsuttalelsen av 02.07.01.

På bakgrunn av utsagn i NOU'en om økt privat eierskap og markedsstyring (s. 158), kan det være grunn til å presisere at Statnett er organisert som et statsforetak, og som sådant er heleid av staten og får sine inntekter regulert av NVE. Statnett planlegger å investere innenlands for 7 mrd. kroner i det sentrale overføringsnettet i neste tiårs periode. Det gjøres på basis av samfunnsøkonomiske vurderinger og av hensyn til den nasjonale og regionale forsyningssikkerhet. For å kunne ivareta disse hensynene er det av avgjørende betydning at planprosessen rundt etablering av ny overføringsanlegg fungerer effektivt. Det er dette hovedhensynet som ligger bak Statnetts kommentarer og innsigelser til utvalgets forslag.

I NOUen legges det opp til at beslutninger skal fattes på lavest mulig nivå. For kraftoverføringsanlegg som planlegges av hensyn til nasjonale behov må likevel ansvaret for sentrale premisser og styring etter vårt syn ligge over kommune- og fylkesnivå. Det kan i denne sammenheng også være grunn til å understreke at Norden i dag fungerer som ett kraftmarked og at det nordiske nettsystemet fungerer som ett integrert nett der kraften flyter fritt. Utbygging av større nettanlegg i Norge vil derfor regelmessig få virkninger både for regionalnettene i området og for nettene i nabolandene, spesielt Sverige. Det arbeides for en ytterligere integrasjon og videre samordning av nettutviklingen i de to land.

Statnett vil konsentrere uttalelsen om forhold som har særlig betydning for foretakets mulighet til å gjennomføre de oppgaver det er tillagt på en god måte.

Konklusjon:

I Statnetts uttalelse av 02.07.01 vektla vi forenkling og ba om at arealbruksavklaringen måtte skje enten etter energiloven eller etter plan- og bygningsloven. Vi pekte her på at en avklaring etter begge lovverk ga merarbeid og uklare ansvarsforhold. Vi pekte videre på at arealbruksavklaring gjennom reguleringsplan bør forbeholdes tettbygde områder og/eller områder med komplekse arealbruksforhold. Her er reguleringsplan et gjennomprøvd og velegnet planverktøy.

Utvalget foreslår imidlertid som standard en samordnet behandling etter begge lovverk.

- **Forslaget er etter vår vurdering en dårlig løsning. Det fører til merarbeid for tiltakshaver, kommune, høringsparter og konsesjonsbehandler myndighet. Det fører videre til uklarhet vedrørende ansvar for framdrift. Samlet gir det merarbeid, økte kostnader og økt tidsforbruk.**
- **Det sentrale må være en enkel og åpen plan-, hørings- og vedtaksprosess med høy grad av medvirkning, en god avveining av ulike interesser, samt faglig gode beslutninger.**
- **Statnett vil derfor primært anbefale at energianlegg som har gjennomgått konsesjonsbehandling i henhold til energilovens regler om anleggskonsesjon ikke skal trenge ytterligere avklaring etter plan- og bygningsloven. i tillegg. Dette kan best løses ved et generelt unntak i plan- og bygningsloven.**

Det er imidlertid vårt syn at kommunene fortsatt bør kunne kreve utarbeidet plan der de finner det formålstjenlig. Vi kan likevel ikke se noen god begrunnelse for at kommunene skal tvinges til unødvendig og ressurskrevende dobbeltbehandling etter to lovverk. Der konsesjon er i strid med gjeldende plan, kan man enten lovfeste at konsesjon går foran gjeldende plan på lik linje med at ny plan går foran tidligere plan, eller gi adgang til dispensasjon med etterfølgende planendring.

På enkelte områder legges det opp til en forskjellsbehandling mellom ulike typer sektorplaner (eks. energianlegg og verneplaner). Det er vanskelig å tolke denne forskjellsbehandlingen på annen måte enn at utvalget mener at Miljøverndepartementet bør få styrket sin posisjon som premissleverandør for og kontrollør av samfunnsutviklingen. Dersom dette er en ønsket utvikling, så må en også vurdere ansvarsforholdene.

- **Vi forutsetter at en fortsatt ønsker at energimyndighetene skal ha ansvaret for utvikling og samordning av energiforsyningsanlegg. Dette krever at de også må få beholde nødvendig myndighet og virkemidler.**
- **Generelt oppleves det som at utvalget har vært opptatt av å styrke miljø- og verneinteressene i planprosessen. Det er vi positive til. Regelverket må imidlertid også legge tilrette for at den utvikling samfunnet ønsker og er avhengig av skal kunne gjennomføres på en god og kostnadseffektiv måte. Det foreliggende forslag gjør det motsatte.**

- **Det er ellers et betydelig problem at lovforslaget på flere områder både er komplisert oppbygd, krevende å sette seg inn i og vanskelig å tolke. Dette illustreres ved at utvalget selv har utelatt omtale av viktige virkninger av lovforslaget (eks. forhold knyttet til rettssikkerheten for berørte.)**

Generelt

Statnett slutter seg i alt vesentlig til intensjoner og mandat for utvalgets arbeid.

Viktige konklusjoner og forslag strider imidlertid etter vårt syn både med mål og mandat. Vi kan ikke se at forutsetninger for og økonomiske og administrative konsekvenser av forslagene er tilfredstillende analysert og vurdert.

Vi vil spesielt peke på følgende:

- Arealavklaring for energianlegg forutsettes å skje både etter energiloven og plan- og bygningsloven.
Dette vil etter vår vurdering gi merarbeid, økte kostnader, uklare ansvarsforhold og økt tidsforbruk. Prosessen vil også være vanskelig å forklare og forstå for berørte grunneiere og andre høringsparter.
- Forslaget innebærer at energianlegg alltid skal arealavklares etter reglene i plan- og bygningsloven, mens kommunene ikke engang kan kreve det for verneplaner etter naturvernloven.
Dette innebærer en forskjellsbehandling av tiltak og en umyndiggjøring av kommunene.
- Muligheten for å dispensere fra lovens krav om behandling etter begge lovverk avskaffes.
Dette strider blant annet mot ønsket om økt lokalt selvstyre.
- Forslaget forutsetter bedret planfaglig kompetanse på energianlegg i kommunene.
For større energianlegg krever dette ressurser som flertallet av kommunene ikke har og ikke vil kunne skaffe seg med aktuelle økonomiske rammer. Konsekvensene berøres lite.
- Det foreslås flere nye plantyper og nye navn på gamle.
Dette kan skape forvirring og usikkerhet. Begrunnelsen er uklar og en del av bestemmelsene er vanskelige å tolke.
- I § 1-1 listes opp mange gode formål, også konkrete. Andre er ikke nevnt:
Det står ikke at loven skal tilrettelegge for tilstrekkelig og sikker energiforsyning.
Det står heller ikke at loven har som formål å tilrettelegge for sikre og gode løsninger for annen transport.

Roller og ansvar

Statnett har fått ansvaret for at det samlede elkraftsystemet fungerer, herunder ansvar for bygging og drift av sentralnettsanlegg.

For at Statnett skal kunne utføre sine oppgaver på en forsvarlig måte må regulering og styring av foretaket og andre energiverk gjøres med høy energi- og systemfaglig kompetanse.

NVE skal som regulator påse at nettet utvikles på en kostnadseffektiv og god måte så vel teknisk som miljømessig og arealbruksmessig. De skal videre påse at produksjonsanlegg, og nettanlegg samordnes og at disse utvikles i takt med forbruket, samt at nye anlegg som bygges av ulike eiere passer sammen. Konesjonsbehandlingen etter energiloven skal sikre dette etter dagens regelverk.

Betydningen av krafttilgang, gjennomføringstider

Tilfredstillende krafttilgang er nødvendig for næringsutvikling og generell velferdsutvikling. Gjennomføringstid på mange nærings tiltak kan typisk være på 2-3 år. Gjennomføringstid for et større kraftoverføringsanlegg er typisk 5-7 år. Plan, planbehandling og vedtaksprosess krever ofte halvparten av tiden. Lovbestemmelser som øker denne tiden eller skaper usikkerhet vedrørende tidspunkt for beslutninger vil kunne gå ut over konkurransekraften for norsk industri og svekke samfunnets forsyningsikkerhet. Dette synes lite vektlagt av utvalget.

Om ansvar, roller og habilitet

Kommunene behandler regelmessig planer om energianlegg knyttet til forsterkning av lokalt ledningsnett, reinvesteringer og forsyning av nye utbyggingsområder. For slike lokale anlegg støtter kommunene seg normalt på kompetanse i det lokale energiverket. Dette er regelmessig anlegg som er til direkte følt nytte for kommunen, dens næringsliv og innbyggere. Kostnadene med de valgte løsninger vil også i stor grad komme tilbake til de samme interessene i form av faktura for nettleie. Utbygger og kommune har stor grad av felles interesser. Kommunen har i slike saker normalt klare insitamentene til effektiv behandling og gode, men samtidig nøkterne løsninger.

Der løsningene vesentlig berører lokale interesser, bør kommunene stå relativt fritt med hensyn til behandling. Behovet for samordning gjelder først og fremst grensesnitt mot andre nett og kraftanlegg. Dagens regler for anleggskonsesjon for slike anlegg må derfor opprettholdes.

Når det gjelder store overføringsanlegg som ofte berører mange kommuner og flere fylker, vil både berørte grunneiere og ofte kommunen ønske anlegget ut av kommunen. I et plansystem der kommunen er styrende, vil insitamentet ofte kunne gå i retning av kostnadskrevende løsninger, traseen lagt til nabokommunene, kostnadskrevende vilkår, eller trenering. Økte kostnader fordeles langt fra dem som blir berørt.

For de fleste kommuner vil det gå flere tiår mellom hver gang de behandler slike anlegg.

Kommunen bør her selv kunne bestemme om de ønsker planbehandling etter plan- og bygningsloven. Hovedregelen må imidlertid være at anlegg som behandles etter reglene om anleggskonsesjon ikke trenger planbehandling etter plan- og bygningsloven.

Statnett har i konkrete prosjekter spurt en rekke kommuner om de ønsker behandling etter planbestemmelsene i plan- og bygningsloven. I tillegg til konsesjonsbehandling etter energiloven. Kommunene har sjelden ønsket dette for ledninger, mens de oftere har ønsket det for stasjoner. Enkelte kommuner gir imidlertid uttrykk for usikkerhet og spør om de har anledning til å slippe. Det blir et paradoks når det i loven §1-4 sies at planleggingen skal styres av folkevalgte organer, men de samme organer ikke gis tillit til selv å bestemme når slik behandling kan sløyfes. Vår erfaring er at så lenge kommunen føler at planene for ledninger behandles på en god og åpen måte med høy grad av medvirkning, så ønsker de ikke en egen behandling etter plan- og bygningsloven.

Bruk av statlig plan

En anleggskonsesjon kan på mange måter sammenlignes med en statlig plan, eller et vernevedtak etter naturvernloven. Det er imidlertid en viktig forskjell. Verken en statlig plan eller et vernevedtak etter naturvernloven kan påklages. Det kan en anleggskonsesjon.

Dersom plan- og bygningsloven skal brukes slik utvalget foreslår, må vi regne med at flere planer ender med statlig plan. Et utsagn i en konkret sak kan belyse dette:

"Vi hadde et kommunestyrevedtak på at vi ikke ønsket ledningen i kommunen. Vi kunne jo da ikke akseptere en reguleringsplan i strid med dette."

Ved en prosess som utvalget foreslår med samtidig behandling, vil mulig uenighet mellom utbygger og kommune og kommuner imellom lett kunne resultere i statlig plan.

Vi er enig med utvalget i at utstrakt bruk av statlig plan er lite ønskelig.

Det er mulig at mekling som foreslått kan redusere bruken av statlig plan.

Det er vårt syn at utvalgets forslag vil styrke Miljøverndepartementets styringsmulighet på bekostning av kommunenes frihet og grunneiernes og berørtes rettigheter. Dersom det er riktig, slik vi tolker forslaget, at klageadgangen på trasevalget reelt fjernes for visse plantyper, så er det et klart brudd med dagens praksis. Vi kan ikke se at utvalget har belyst konsekvensene på en tilfredstillende måte.

Plantradisjon, behandling av alternativer

Utvalget beskriver dagens planprosesser for energianlegg på en måte som vi ikke kjenner oss igjen i. Utvalget beskriver videre fordelene med en samordnet behandling ut fra at planlegging etter plan- og bygningsloven ligger i forkant når det gjelder blant annet informasjon og medvirkning.

De fleste som har erfaring fra begge prosesser ser det motsatt. Det er plan- og bygningsloven, - både lovformulering og praksis, som henger etter. Dette gjelder i alle faser.

Ikke bare legges det som regel fram flere konkrete alternativer i meldingsfasen, - også under konsesjonsbehandlingen legges det ofte fram flere alternativer og ytterligere alternativer kommer til i prosessen. Dette er et viktig fundament for reell medvirkning og er krevende både for tiltakshaver, berørte og for konsesjonsmyndigheten.

Meldingen innebefatter konkrete kartfesta traseløsninger, utarbeidet etter befaringer og konkrete drøftinger med viktige berørte interesser i området. Allerede i denne fasen orienteres det om kjente virkninger av tiltaket.

Verken i kommuneplaner eller i reguleringsplaner har det vært tradisjon for behandling av flere alternativer og reell medvirkning synes ofte å ha begrenset seg til dem som selv har interesser i utbyggingen.

Vi frykter at en planprosess med behandling etter plan- og bygningsloven samordnet med energiloven vil oppleves som byråkratisk, tungrodd og reduserer snarere enn øker muligheten til reell medvirkning. (se også omtalen av klagemulighetene)

Tilsvarende finner vi for KU. Mens KU er velutviklet og lenge har inngått som en integrert del av planprosessen for energianlegg, så har den vært fraværende i plan- og bygningslovens plansystem.

Kommunenes plankompetanse på større energianlegg

På de fleste områder stilles det i dag store krav til kommunenes kompetanse og kapasitet. Lovutvalget forutsetter at kommunenes planmyndighet tilføres økt energifaglig kompetanse. Vi støtter dette når det gjelder energifaglige spørsmål som planmyndigheten kommer i daglig kontakt med. Når det gjelder større energianlegg er det et fåtall kommuner som har slik kompetanse i dag. Det gjelder først og fremst kommuner som har hatt store vannkraftutbygginger i sine områder. Kompetansen er som regel bygd opp ved at utbygger har gitt støtte til planleggerstilling. Etter utbygging har mange av disse kommunene takket være inntektene fra kraftutbyggingen og nærhet til anlegg og medarbeidere hatt mulighet til å opprettholde kompetansen.

En tilsvarende generell oppbygging av planfaglig kompetanse på større energianlegg i alle kommuner vil etter vår vurdering verken være mulig eller ønskelig.

Det er vår vurdering at en god planfaglig behandling av større energianlegg krever kompetanse og erfaring innen flere fagområder. Denne kompetansen bør ligge ett sted. Det er i dag bare NVE som har den nødvendige samlede kompetansen på dette.

Kommentarer til enkelte paragrafer.

§1-4 *Verdier og retningslinjer for planlegging etter loven*

Det er lett å si seg enig i intensjonene i §1-4.

Problemet med å gjennomføre prinsippene konsekvent oppstår spesielt når nytten og kostnadene ligger på nasjonalt nivå, mens virkningene rammer lokalt.

Vi registrerer som interessant at utvalget har kommet til at arealbruken for større energianlegg skal gjennomføres med dobbeltbehandling etter to lovverk (energiloven og plan- og bygningsloven) uten mulighet for kommunene til å dispensere, mens kommunene for verneplaner etter naturvernloven ikke engang får mulighet til å kreve behandling etter plan- og bygningsloven.!

Forskjellsbehandlingen begrunnes ikke logisk og saklig.

Vi har problemer med å forstå hvordan formuleringen "Gjennom planleggingen skal nasjonale og internasjonale hensyn og interesser tilpasses lokale og regionale forhold" skal tolkes og praktiseres. Når vi har problemer med tolkingen er vi redd lokale planmyndigheter også vil ha det. Vi kan ikke se at den tilfører noe vesentlig i forhold til første setning i samme avsnitt og foreslår at den fjernes.

§1-6 *Ansvar for planlegging*

Vi støtter bestemmelsen om at offentlige organer og private har rett til å fremme planforslag etter reglene i denne lov. Jfr. imidlertid kommentarene til §10-4

§1-8 *Planbeskrivelse og planprogram*

Forslag til plan og planprogram, samt forholdet mellom dem må klargjøres.

Det er uklart hva som er forskjellen mellom de tidligere brukte begrepene *melding* og *KU-program* og de nye *forslag til plan* og *planprogram*. Dersom det er meningen at plan og planprogram skal erstatte melding og KU-program bør dette gjøres tydelig. En bør da finne et bedre uttrykk enn planprogram. For eksempel *planforslag med utredningsprogram*.

§1-10 *Samfunnssikkerhet og risiko- og sårbarhetsanalyse*

For større energianlegg vil sårbarhet og risiko ha flere dimensjoner.

Den ene er forholdene lokalt, energianlegget som risikofaktor, krav til sikring for personsikkerhet, risiko for oljeforurensing fra transformatorer mv. Den andre er risikoen for at energianlegget kan påføres skade grunnet naturforhold eller annen aktivitet, og de konsekvenser dette kan ha for forsyningssikkerheten lokalt, nasjonalt og internasjonalt. Begge dele kan kreve avanserte analyser og høy kompetanse. Deler av dette reguleres av forskrifter og annet lovverk. Grensene mot andre myndigheter og annet lovverk synes uklare.

§1-11 *Rettsvirkninger av planer*

Primært anbefales inntatt en bestemmelse som sier at planbehandling etter plan- og bygningsloven ikke er påkrevd dersom tiltaket er konsesjonsbehandlet etter energiloven. Subsidiært støttes mindretallets forslag om at planmyndigheten tilsvarende kan gjøre unntak fra plankravet.

Med forslaget til §1-11 legges det opp til at plan etter plan- og bygningsloven vil være styrende for konsesjon etter energiloven. Dette vil trolig føre til hyppigere bruk av mekling, innsigelse og eventuelt statlig plan.

§1-12 *Tillatelse til bygge- og anleggstiltak*

Vi forutsetter at forskriftene gir tilsvarende fritak som etter dagens regelverk, alternativt at det inntas tilsvarende bestemmelser som foreslått for §1-11.

§1-14 *Innsigelse og mekling*

Med arealavklaring etter to lovverk vil både innsigelse/mekling og beslutning og klage/klagebehandling være aktuelle. Rekkefølge ved behandlingen, myndighet, prosess og mulighet for samordning synes uklare og er vanskelig å formidle til berørte. (se også §10-4)

§2-5 *Regionalt planforum*

Det foreslåtte regionale planforum på fylkesnivå kan være et egnet forum for samordning av større kraftoverføringsprosjekter. Tidligere erfaringer med slike fora har imidlertid vært blandet (se også her §10-4)

§3-1 *Kart og stedfestet informasjon*

Vi støtter forslaget om krav til tilgjengelig og oppdatert kartunderlag.

Dagens situasjon er imidlertid svært variabel.

Med dagens bevilgninger til Statens kartverk og kommunenes økonomiske situasjon vil dette i lang tid være en papirbestemmelse. I dag er ofte verken situasjon eller eiendomsforhold tilfredsstillende oppdatert på Økonomisk kartverk. Dette er et problem både for plankvalitet og rettssikkerhet.

§4-2 *Statlige planretningslinjer*

Rammene for og prosessen knyttet til statlige planretningslinjer synes uklare.

§9-8 *Hensynssoner i arealdelen (kommuneplan)*

Hensynssoner kan være et interessant virkemiddel i kommuneplanen. Se imidlertid §10-4

§10-4 *Vedtak av kommuneplan (Jfr. §12-1 og §11-6)*

Spesielt om klage

Klageadgang er viktig både for å oppnå reell medvirkning og en demokratisk planprosess og for enkeltindividets rettssikkerhet. Konsesjonsvedtak etter energiloven kan i dag påklages både av tiltakshaver og av berørte med rettslig klageinteresse. Forslagets virkning for klageadgang og klagebehandling for trasevalg for kraftledninger synes uklare.

Utgangspunktet for dette er følgende bestemmelser i forslaget:

- *"Kommunestyrets vedtak om kommuneplanens arealdel kan ikke påklages"* (§10-4).
- *"En detaljplan skal være i samsvar med gjeldende arealdel til kommuneplan eller områdeplan—"* (§ 12-1).
- *"Kommunestyrets endelige vedtak om områdeplan kan påklages etter reglene i forvaltningsloven—"* (§11-6)
- For fylkesdelplan henvises til §10-4, hvilket innebærer at denne ikke kan påklages (§6-6).
- *"Konsesjonsvedtaket kan ikke være i strid med plan som har rettsvirkning etter plan- og bygningsloven §9-6, § 11-2 eller 12-2 (forslag til ny §2-3 i energiloven)*
- I omtalen av de ulike plantyper synes det å fremgå at både fylkesdelplan, kommuneplan og områdeplan er ment å kunne brukes for planlegging av kraftoverføringsanlegg.

Når kommunestyrets vedtak om kommuneplanens arealdel ikke kan påklages og konsesjonsvedtak ikke kan fattes i strid med plan etter plan- og bygningsloven bortfaller så langt vi kan se også den reelle klageadgangen på trasevalg for kraftledninger som planlegges som del av kommuneplanen. Tilsvarende gjelder så langt vi kan forstå for fylkesdelplan som heller ikke kan påklages. Dette innebærer at det for kommuneplan og fylkesdelplan kun er kommunen, fylket og myndigheter med rett til innsigelse som har reell innflytelse på trasevalget utover høring og medvirkning.

Dersom ekspropriasjon omsøkes med hjemmel i oreigningsloven, vil ekspropriasjonsvedtaket kunne påklages. Begrunnelsen for en slik klage vil imidlertid måtte være at ekspropriasjonsvedtak er fattet i strid med betingelsene for å kunne gi det. Så lenge trasevalget da ikke kan overprøves, fjernes etter det vi kan se realiteten også i denne klageadgangen.

Dersom utvalget har ønsket å fjerne klageadgangen for trasevalg, burde de skrevet det. Dersom det ikke har vært meningen å fjerne den, så trengs det en klargjøring. Dersom det er meningen at slike saker kun skal behandles etter reglene for områdeplan, så burde det vært klargjort. Dersom vi har misforstått, trengs det trolig også en klargjøring slik at vi som tiltakshaver kan formidle regelverket til berørte.

Vår vurdering er at adgang til å påklage et vedtak som gjelder trasevalget er viktig for å få en god dialog mellom utbygger og berørte og derved reell medvirkning. Klagemuligheten skal jo både bidra til enkeltindividets rettssikkerhet og til å sikre en god overordnet avveining av de ulike interesser. En slik avklaring vil kunne omfatte både systemtekniske forhold og trasevalg.

Eksempel fra dobbeltbehandling etter dagens regelverk

Som eksempel på en behandling som er gjennomført både etter energilovens regler og etter plan- og bygningslovens regelverk om reguleringsplan vedlegges en beskrivelse fra prosjektlederen for prosjektet:

420 kV-ledningen Kristiansand-Evje:

Behandling i Birkenes kommune for 420 kV-ledningen Kristiansand-Evjeområdet. Kommunen følte at de måtte kreve reguleringsplan av Statnett siden de gjorde det for andre vanlige folk. Beskrivelsen og innholdet i reguleringsplanen ble omtrent som i konsesjonssøknaden. Grunneiere måtte uttale seg både til reguleringsplan og til konsesjonssøknad, som jo i prinsippet var en og samme sak. Kommunen fikk en del arbeid med høring og behandling av dette. Problemet for Birkenes var at de dels ikke ville ha ledningen gjennom kommunen, og dels at de ikke ville ta stilling til valg mellom de alternativene som gikk gjennom kommune. Det siste fordi det var ulike grunneiergrupperinger (og miljøorganisasjoner) som stod mot hverandre, og kommunestyret ville ikke ta belastningen med å velge hvem som skulle ta belastningen med et tiltak som de jo helst ikke ville ha. Kommunen valgte derfor ikke å vedta planen. Saken endte da som statlig planvedtak etter at konsesjonssaken var avgjort som klagesak. Problemet som da imidlertid oppstod, var at traséen var justert på et par punkter som følge av lokale innspill til konsesjonssøknad og senere under klagebehandlingen. Endringen brøt reguleringsgrensen og var av et slikt omfang at det formelt sett skulle vært nødvendig med endring av reguleringsplan og ny runde med denne. Dette orket imidlertid ikke kommunen siden resultatet jo var gitt i konsesjonsprosessen og alle berørte parter hadde vært inne i disse endringene. Derfor måtte statlig reguleringsplanvedtak kun gjelde seksjoner av ledningen. For de mellomliggende områder der traséen var endret, måtte kommunen ta opp til behandling og vedta dispensasjon fra gjeldende kommuneplan. Jeg tror alle berørte og kommunen med, syntes at det her ble brukt unødig mye ressurser. De fleste opplevde at konsesjonsprosessen både var mer opplysende, og mer smidig enn en reguleringsplan og med svært gode muligheter for påvirkning av resultatet.

Med hilsen

Statnett SF

Øivind Kristian Rue
konserndirektør

Knut Stabell
avdelingsleder